

[AM2022.12.20Ø]

Retten på Frederiksbergs DOM - 28. juni 2022 - 2480/2022 - 0100-72305-00230-21

Anklagemyndigheden mod *Tiltalte*, født november 1985

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag er behandlet med domsmænd.

Anklageskrift er modtaget den 25. marts 2022.

Tiltalte er tiltalt for

1.

(0100-72305-00230-21)

voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, samt voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje efter straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1,

ved den 19. september 2021 på et tidspunkt mellem ca. kl. 03.00 og ca. kl. 04.30 i området omkring *Adresse* i København, som taxachauffør at have skaffet sig oralsex og vaginalt samleje med passageren *Forurettede* i tiltaltes taxa med reg.nr. ... , uden hun havde samtykket heri, idet tiltalte bad *Forurettede* om at sætte sig om på bagsædet, hvor han bad hende om at udføre oralsex på ham, hvilket hun efterkom grundet den i situationen opståede frygt, hvorefter tiltalte lagde hendes ben op på bagsædet og indførte sin penis i hende vaginalt.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om frihedsstraf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 3, og nr. 6 og § 32, stk. 4, nr. 7, udvises med indrejseforbud for bestandig.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om frakendelse af retten til erhvervsmæssig personbefordring, jf. straffelovens § 79.

Tiltalte har nægtet sig skyldig og nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært om rettens mildeste dom.

Tiltalte har påstået frifindelse for påstanden om frakendelse af retten til erhvervmæssig personbefordring.

Tiltalte har påstået frifindelse for udvisningspåstanden.

Forurettede har påstået, at tiltalte skal betale 100.000 kr. i tortgodtgørelse.

Tiltalte har påstået frifindelse herfor.

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af tiltalte og vidnerne *Forurettede* (navne- og adressebeskyttelse), *Vidne1* (navne- og adressebeskyttelse) og *Vidne2* (navne- og adressebeskyttelse).

Forklaringerne er i retsbogen gengivet således:

[FORKLARINGER UDELADT]

Oplysningerne i sagen

Der er under sagen dokumenteret:

- personundersøgelse vedr. *Forurettede* af 19. september 2021,
- retsgenetisk erklæring af 18. november 2021,
- retsgenetisk erklæring af 22. november 2021,
- rapport af 25. januar 2022 vedr. oplysninger fra taxaselskabet *Selskab*.

Personlige oplysninger

Udlændingestyrelsen har afgivet udtalelse af 3. juni 2022. Færdselsstyrelsen har afgivet udtalelse af 4. april 2022.

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han er pakistansk statsborger, og hans modersmål er urdu. Han har gået i skole i Pakistan. Han er gift i Danmark og har tre børn. Hans børn er danske statsborgere. Han har været i Danmark i 11 år, fordi han blev gift med sin nuværende hustru, som også er mor til hans tre børn. Han begyndte at gå i skole og lære sproget, da han ankom til Danmark. Derefter tog han kørekort og begyndte at arbejde. Han har derefter ikke fået nogen social bistand. Han forstår og taler lidt dansk, men bruger tolk i retten for at være sikker på at forstå alt. Han taler både dansk og urdu med sin kone, men for det meste taler de dansk derhjemme, for hans børn taler ikke så meget urdu. Hans kone har

været syg, men hun tager sig af børnene om dagen, og han tager sig af dem, når han kommer hjem fra arbejde kl. 3 eller 4. Han tager dem ud at lege i haven, til fodbold og i moskéen. Hans kone læser lektier med dem, men han giver dem bad, klipper deres hår og tager sig af deres påklædning. Han har et meget nært forhold til sine børn. Hans hustru har haft behov for hjælp til børnene, mens han har været varetægtsfængslet. Han har ikke længere familie i Pakistan. Han har været i Pakistan på ferie i kortere perioder til bryllupper og andre højtider, men kun en eller to uger ad gangen. Hvis han bliver bortvist, vil han ikke fortsat kunne bevare et nært forhold til sine børn. Han tror ikke, at han ville kunne skabe sig en tilværelse i Pakistan, for hans mor og far er for to år siden flyttet til England, og hans søskende er også flyttet. Han vil også have det hårdt økonomisk i Pakistan, for han skulle købe en bopæl og finde et arbejde.

Tiltalte er tidligere straffet, senest

- ved dom af 7. december 2018 med fængsel i 7 dage, betinget, for overtrædelse af straffelovens § 232.
- ved dom af 12. november 2019 med fængsel i 20 dage, betinget, for overtrædelse af straffelovens § 232.

Tiltalte har under sagen været frihedsberøvet fra den 16. februar 2022.

Rettenns begrundelse og afgørelse

Forurettede har forklaret, at hun var beruset og træt og gerne ville hjem, og at hun prajede tiltaltes taxa og bad om at blive kørt hjem. Hun kendte ikke tiltalte. Tiltalte kørte under turen ikke den vej, som vidnet bad ham om at køre, men da hun sagde, at de skulle dreje, svarede han: "Nej, vi skal bare lige snakke lidt", og fortsatte ligeud. Han begyndte derefter at sige til hende, at hun var så smuk, hvorefter han kørte hen til et øde sted, hvor hun ikke havde været før, og hvorfra hun ikke anede, hvordan hun kunne komme væk. Tiltalte bad hende derefter om at sætte sig ind på bilens bagsæde, hvilket hun efterkom, hvorefter hun gav ham oralsex og han gennemførte samleje med hende. Hun har forklaret, at hun "frøs" og adlød ham for at prøve at beskytte sig selv og af frygt for, hvad der ellers ville ske. Hun har forklaret, at hun havde penge med til at betale for turen, og at hun også lagde penge som betaling for turen, da han bagefter kørte hende hjem. Hun ønskede ikke sex med tiltalte og havde ikke på noget tidspunkt givet udtryk for, at hun ønskede dette.

Retten finder, at vidnets forklaring, som er detaljeret, stemmer med sagens øvrige omstændigheder, herunder oplysningerne om, at vidnet og tiltalte ikke kendte hinanden, deres store aldersforskel, vidnets berusede tilstand og vidnets efterfølgende reaktion og forklaringer til vidnerne *Vidne1* og *Vidne2*. Retten lægger derfor til grund, at det forholdt sig som forklaret af *Forurettede*.

Retten afviser tiltaltes forklaring, som om at hun tilbød at betale for turen med sex, som utroværdig. Retten finder tillige tiltaltes forklaring, som uddybet under hovedforhandlingen om at hun pressede ham til at have sex, selv om han havde sagt, at hun ikke behøvede betale, utroværdig.

Retten finder det på den baggrund bevist, at *Forurettede* ikke frivilligt har tilkendegivet over for tiltalte, at hun ønskede at deltage i samleje med ham, og at hun derfor ikke har givet samtykke til samlejet. Retten finder det endvidere bevist, at tiltalte for at opnå samlejet mod den forurettedes vilje bragte hende et sted hen, som var øde, som hun ikke kendte, hvor hun ikke kunne få hjælp, og hvorfra hun vurderede, at hun ikke kunne flygte. Han har dermed fremkaldt en frygt hos hende, som indebar, at hun adlød ham. Retten lægger til grund, at hun agerede ud fra en ubevidst frygtbetinget tilstand, og at hun herunder udførte oralsex på tiltalte og selv åbnede sin bodystocking, men at dette henset til sagens øvrige omstændigheder ikke er at betragte som et samtykke. Retten finder det endelig bevist, at tiltalte har indset, at han opnåede samlejet ved den af ham fremkaldte frygt, og at den forurettede ikke havde givet samtykke hertil, og at han derfor havde forsæt til voldtægt.

Tiltalte er derfor skyldig efter tiltalen.

Straffen fastsættes til fængsel i 2 år og 6 måneder, jf. straffelovens § 216, stk. 1, og § 225, jf. § 216, stk. 1.

Retten lægger ved strafudmålingen vægt på forholdets karakter, herunder den af tiltalte fremkaldte frygt hos den forurettede, og at tiltalte har udnyttet, at han havde hende i sin varetægt som taxachauffør. Retten finder, at forholdet ikke er sammenligneligt med tilfælde, hvor den forurettede som følge af for eksempel beruselse har forholdt sig passiv, som efter forarbejderne (lovforslag nr. 85 af 11 november 2020 om ændring af straffeloven) skal straffes med fængsel i 1 år og 2 måneder, men snarere er et forhold, som er foregået under intimiderende omstændigheder, og derfor er sammenligneligt med, hvad der i forarbejderne er betegnet som "tilfælde, som ikke er overfaldsvoldtægt", og som efter forarbejderne skal straffes med fængsel fra 2½ til 3 år.

Retten har endelig lagt vægt på tiltaltes personlige forhold, herunder at han tidligere to gange er straffet for blufærdighedskrænkelser, herunder et tilfælde begået af ham under sit arbejde som taxachauffør.

Frakendelse af retten til erhvervmæssig personbefordring

Tiltalte er ved denne dom dømt for fuldbyrdet voldtægt af en passager i sin taxa. Han er tidligere to gange dømt for blufærdighedskrænkelser, den ene gang tillige over for en passager i sin taxa. Retten finder på den baggrund, at der er nærliggende fare for, at tiltalte på ny vil begå seksuelle krænkelser af passagerer i sin taxa og derved misbruge sin stilling. Retten til erhvervmæssig personbefordring skal derfor frakendes ham indtil videre.

Udvisning:

Tiltalte er idømt ubetinget fængsel i 2 år og 6 måneder for voldtægt. Betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3 og 6, er derfor opfyldt. Det følger herefter af udlændingelovens § 26, stk. 2, at tiltalte skal udvises, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Spørgsmålet er, om en sådan udvisning med sikkerhed vil være i strid med den ret, som hans børn, der er danske statsborgere, har efter artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) om unionsborgerskabet, eller med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om respekt for privatliv og familieliv.

Om beskyttelsen efter artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) om unionsborgerskabet bemærker retten, at det følger af EU-Domstolens praksis, jf. EU-Domstolens dom af 10. maj 2017 i sagen C-133/15, Chaves-Vilchez, og dom af 8. marts 2011 i sagen C-34709, Zambrano, at en tredjelandsforælder kan have en afledt opholdsret i medfør af TEU art. 20, hvis hans børn er statsborgere i en medlemsstat, såfremt den effektive virkning af unionsborgerskabet vil blive bragt i fare, navnlig som følge af at de bliver frataget den effektive nydelse af unionsborgerskabet ved at blive tvunget til at forlade unionsområdet. Det er en forudsætning, for at tredjelandsborgeren har en sådan afledt opholdsret, at den pågældende er den primære omsorgsperson for unionsborgerbarnet.

Tiltalte har tre børn, der alle er danske statsborgere. Retten lægger efter det oplyste til grund, at tiltales herboende ægtefælle har opholdt sig i hjemmet sammen med børnene, og at hun har varetaget omsorgen for børnene, mens tiltalte er gået på arbejde. Retten finder derfor, at tiltalte ikke er børnenes primære omsorgsperson. Retten finder endvidere, at børnenes mulighed for at forblive i Danmark ikke bliver bragt i fare som følge af tiltaltes udvisning.

Udvisningen kan derfor ikke antages at fratage børnene deres effektive nydelse af deres ret som unionsborgere til ophold her i landet. Retten finder derfor ikke, at tiltalte har en sådan afledt rettighed efter artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), som er til hinder for udvisning.

Om spørgsmålet om artikel 8 i den Europæiske Menneskerettighedskonvention bemærker retten, at det beror på en proportionalitetsbedømmelse, hvori det samfundsmæssige behov for udvisning under hensyn til en samlet bedømmelse af karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet indgår med betydelig vægt. I bedømmelsen indgår endvidere bl.a. længden af den tiltaltes lovlige ophold i landet samt styrken af de familiemæssige, sociale og kulturelle bånd til opholdslandet og statsborgerskabslandet.

Tiltalte er tidligere to gange dømt for seksuelle krænkelser af kvinder og er i denne sag idømt 2½ års fængsel for voldtægt.

Tiltalte er opvokset i Pakistan, hvor han har gået i skole, og han har også boet og ernæret sig i Pakistan som voksen, indtil han som 26-årig rejste til Danmark. Han har urdu som modersmål. Han har bevaret en tilknytning til Pakistan ved ferier og deltagelse i bryllupper og andre højtider. Retten finder, at han har en stærk tilknytning til Pakistan, og at han ikke vil have vanskeligt ved etablere en tilværelse i Pakistan, uagtet at hans forældre og søskende ikke længere bor i landet.

Han har opholdt sig lovligt i Danmark i 11 år som familiesammenført med en kvinde, som også taler urdu. De har sammen tre børn, som er danske statsborgere. Han har efter ankomsten til Danmark de seneste år

været tilknyttet det danske arbejdsmarked som taxachauffør. Han forstår lidt dansk, men han taler det ikke flydende. Der er ikke i øvrigt oplysninger om tiltaltes tilknytning til Danmark eller Pakistan, idet tiltalte ikke ønskede at afgive forklaring til politiet om sine personlige forhold efter udlændingelovens § 26, og ikke forud for hovedforhandlingen har tilkendegivet, at han havde ændret holdning til dette spørgsmål.

Efter arten og grovheden af den begåede kriminalitet sammenholdt med tiltaltes tilknytning til Pakistan og Danmark, finder retten, at de hensyn, der taler for udvisning, vejer tungere end de hensyn, der taler mod udvisning. Retten har i den forbindelse også lagt vægt på, at tiltalte vil have mulighed for at opretholde kontakten til sin hustru og sine børn ved at kommunikere over telefon og internet, og ved at de besøger ham i Pakistan.

Påstanden om udvisning tages derfor i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet retten efter de foreliggende oplysninger ikke finder, at dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.

Tiltalte meddeles i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 7, indrejseforbud for bestandig. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Den nedlagte erstatningspåstand tages efter retsformandens bestemmelse til følge med 50.000 kr., som er det beløb, der i retspraksis tilkendes ved krænkelser som denne. Der tillægges procesrente fra denne dom.

Thi kendes for ret:

Tiltalte *Tiltalte* skal straffes med fængsel i 2 år og 6 måneder. Tiltalte udvises af Danmark. Tiltalte pålægges indrejseforbud for bestandig. Tiltalte frakendes indtil videre retten til erhvervsmæssig personbefordring.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Tiltalte skal inden 14 dage til *Forurettede* betale 50.000 kr. med tillæg af procesrente fra denne dom til betaling sker.

.....

Østre Landsrets 6. afdelings DOM - 20. december 2022 - S-2197-22

(landsdommerne Julie Skat Rørdam, Sanne Kolmos og Gry Berdiin Maris (kst.) med domsmænd).

Anklagemyndigheden mod *Tiltalte*, født november 1985, (advokat Betina Hald Engmark, besk.)

Retten på Frederiksbergs dom af 28. juni 2022 (1442/2022) er anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse.

Tiltalte har endeligt påstået formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklageren har under hovedforhandlingen berigtiget anklageskriftet, således at henvisningen til udlændingelovens § 22, nr. 3, ændres til udlændingelovens § 22, nr. 2.

Personlige forhold

Der er til brug for ankesagen fremlagt en personundersøgelse vedrørende tiltalte af 9. november 2018 i henhold til retsplejelovens § 808.

Der har heller ikke for landsretten foreligget en rapport vedrørende tiltalte om de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold.

Tiltalte har været fortsat frihedsberøvet under anken.

Forklaringer

Tiltalte har i landsretten afgivet forklaring om sine personlige forhold.

[FORKLARING UDELADT]

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen vedrører for landsretten straffens udmåling og spørgsmålet om udvisning.

Straffens udmåling

Straffen forhøjes til fængsel i 3 år.

Der er ved straffastsættelsen navnlig lagt vægt på lovovertrædelsernes karakter og grovhed, herunder at tiltalte har udnyttet sit arbejde som taxichauffør til at bringe forurettede et sted hen, hvor hun ikke kunne opnå hjælp fra andre, og at han har udnyttet hendes beruselse.

Det er endvidere tillagt betydning, at tiltalte tidligere er straffet for blufærdighedskrænkelser, senest over for en kvindelig taxipassager.

Udvisning

Tiltalte, som er pakistansk statsborger, indrejste i Danmark i 2010, og han har haft lovligt ophold her i landet godt 11 år og 8 måneder. Tiltalte idømmes ved denne dom fængsel i 3 år for voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, og voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje efter straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1.

Landsretten finder på denne baggrund, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2 og nr. 6, er opfyldt.

Tiltalte skal derfor udvises, medmindre udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, hvilket i denne sag rejser spørgsmål om, hvorvidt en udvisning af tiltalte vil være i strid med artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) og/eller den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om respekt for privatliv og familieliv.

For så vidt angår Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) artikel 20 lægges det til grund, at tiltalte ikke er unionsborger. Tiltalte har imidlertid tre børn, som er danske statsborgere og dermed unionsborgere. Som anført i Østre Landsrets dom af 22. april 2021 (gengivet i U2021.3166) kan TEUF artikel 20 og EU-Domstolens praksis herom i relation til afledt opholdsret derfor have betydning i en sag som den foreliggende. Det følger således af EU-Domstolens praksis, jf. blandt andet dom af 13. september 2016 i sag C-304/14, at TEUF artikel 20 er til hinder for en lovgivning i et medlemsland, hvorefter en tredjelandstatsborger, som er blevet dømt for et strafbart forhold, skal udvises fra denne medlemsstats område til et tredjeland i tilfælde, hvor der består et kvalificeret afhængighedsforhold mellem tredjelandstatsborgeren og dennes mindreårige barn, og hvor afhængighedsforholdet mellem barnet og forælderen er af en sådan karakter, at barnet reelt vil være nødsaget til at forlade unionens område, såfremt tredjelandstatsborgeren udvises. En sådan bedømmelse skal baseres på en hensyntagen til barnets tarv og samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelandstatsborger, og den risiko, som adskillelsen fra sidstnævnte indebærer for barnets ligevægt. En medlemsstat kan dog i ekstraordinære tilfælde vedtage en udvisningsforanstaltning, forudsat at den er begrundet i denne tredjelandstatsborgers personlige adfærd, som skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der er til skade for en grundlæggende samfundsinteresse i denne medlemsstat, og at den er grundet på en hensyntagen til de forskellige involverede interesser.

Såvel tiltaltes tre børn, der er henholdsvis 10, 8 og 2 år gamle, som deres mor er danske statsborgere, og børnene vil således kunne blive boende i Danmark, uanset om tiltalte udvises. Der verserer en sag om forældremyndigheden over børnene, der opholder sig hos deres mor, som efter de foreliggende oplysninger forud for tiltaltes frihedsberøvelse har opholdt sig i hjemmet med børnene og fortsat har varetaget omsorgen for børnene under tiltaltes varetægtsfængsling siden den 16. februar 2022. Landsretten tiltræder, at børnenes mor må anses for at være den primære omsorgsperson for børnene, og der er ikke fremlagt oplysninger, som giver grundlag for at antage, at det vil påvirke børnenes forsørgelsesgrundlag nævneværdigt,

hvis tiltalte udvises. Hertil kommer, at den pådømte kriminalitet er af en sådan art, at den udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.

Efter en samlet vurdering tiltrædes det derfor, at en udvisning af tiltalte ikke vil være i strid med Danmarks EU-retlige forpligtelser.

Det skal herefter vurderes, om en udvisning af tiltalte vil være uproportional efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

Tiltalte, der er 37 år, er født og opvokset i Pakistan og kom til Danmark som 26-årig i 2010, hvor han blev familiesammenført med sin herboende ægtefælle, der er en dansk født pakistansk kvinde. Parret har som nævnt sammen tre børn på henholdsvis 10, 8 og 2 år, der som deres mor er danske statsborgere. Tiltalte har siden januar 2018 kørt taxi, senest som selvstændig taxivognmand. Tiltalte har haft lovligt ophold her i landet i godt 11 år og 8 måneder frem til sin varetægtsfængsling den 16. februar 2022. Tiltalte og hans ægtefælle er i skilsmisse, og tiltalte har efter sine børns mors ønske ikke set sine børn under sin varetægtsfængsling. Tiltalte taler urdu, og han forstår og taler lidt dansk. Hans børn taler ikke meget urdu. Tiltalte, som ikke har ønsket at medvirke til en afhøring i henhold til udlændingelovens § 26, oplyser, at han ikke længere har familie i Pakistan. Tiltaltes forældre bor i England. Han har været i Pakistan på ferie i kortere perioder til bryllupper og andre højtider, men kun en eller to uger ad gangen. Tiltalte er ikke forud for denne sag tildelt en betinget udvisning eller en advarsel om udvisning.

Tiltalte er af betydning for sagen tidligere straffet to gange for blufærdighedskrænkelser, senest i november 2019 for et tilfælde af blufærdighedskrænkelser over for en kvindelig taxipassager. Tiltalte er i denne sag fundet skyldig i en grov seksualforbrydelse, hvor han som taxichauffør grundet den i situationen opståede frygt uden samtykke har skaffet sig oralsex og vaginalt samleje med passageren, hvilket afspejler sig i den fastsatte straf af fængsel i 3 år.

Landsretten lægger til grund, at tiltaltes tilknytning til Danmark i kraft af hans tre mindreårige børn er stærkere end hans tilknytning til Pakistan. Tiltalte har imidlertid ud over statsborgerskabet en meget betydelig tilknytning til Pakistan, hvor han er født og vokset op, herunder har haft sin skolegang i 10 år, og har boet, frem til han som 26-årig rejste til Danmark. Han har urdu som modersmål og må gennem sin opvækst i Pakistan have grundigt kendskab til skik og kultur i Pakistan. Han vil således have udmærkede forudsætninger for at begå sig i Pakistan, hvis han udvises.

Efter arten og grovheden af den begåede kriminalitet finder landsretten efter en samlet vurdering, at de hensyn, der taler for udvisning af tiltalte, er så tungtvejende, at de har større vægt end de hensyn, der som følge af hans stærke tilknytning til Danmark taler imod udvisning.

Det fremgår af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at varigheden af et indrejseforbud har betydning ved vurderingen af, om udvisning vil udgøre et uproportionalt indgreb i privatlivet og familielivet, jf. bl.a.

dommen af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig, præmis 98, og dom af 14. september 2021 i sagen Abdi mod Danmark, præmis 38.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 4, nr. 7, skal en udlænding, der udvises efter § 22 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneders varighed, meddeles et indrejseforbud som udgangspunkt for bestandig. Der kan dog meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis udlændingen udvises efter § 22, og et indrejseforbud fastsat efter stk. 4 vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 32, stk. 5, nr. 1.

Efter en samlet vurdering af de anførte omstændigheder, herunder navnlig at tiltalte er far til tre mindreårige børn i Danmark, finder landsretten, at udvisning med et indrejseforbud for bestandig vil udgøre et uproportionalt indgreb og dermed være i strid med artikel 8 i Menneskerettighedskonventionen. Navnlig henset til kriminalitetens art og grovhed og at tiltalte først kom til Danmark som 26-årig, finder landsretten, at udvisning af ham med et indrejseforbud af en varighed på 12 år ikke vil udgøre et uproportionalt indgreb.

Landsretten tiltræder herefter, at tiltalte er udvist af Danmark, og ændrer varigheden af indrejseforbuddet, således at varigheden af indrejseforbuddet fastsættes til 12 år, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 2 og nr. 6, jf. § 32, stk. 4, nr. 7, jf. stk. 5, nr. 1.

Landsretten stadfæster herefter byrettens dom, så vidt den er anket, med de nedenfor anførte ændringer.

Efter sagens udfald, og da ændringen vedrørende indrejseforbuddets længde ikke kan anses som uvæsentlig for tiltalte, forholdes med sagens omkostninger som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom i sagen mod *Tiltalte* stadfæstes, så vidt den er anket, med de ændringer, at *Tiltalte* straffes med fængsel i 3 år, og at varigheden af indrejseforbuddet fastsættes til 12 år.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.